

„Omdat hij dacht, dat je hem inderdaad liefhad en ook, omdat hij te arm en te trotsch is, om van het geld van zijn vrouw te leven.“

„Maar ik dacht, dat Punch er heel goed bij zat?“, zei Judy verwonderd. „Ik heb menschen hooren zeggen, dat sinds hij naam gemaakt heeft, hij heel veel verdienen moet.“

„En toch is hij, ondanks alles, een arm man en ik zal je vertellen waarom. In den laatsten tijd heb ik ontdekt, dat hij jaarlijks groote sommen betaalt om eenige feiten jou niet te laten weten. Ik wensch van de dooden geen kwaad te spreken, maar het is een feit, dat je vader zijn geld verdiende op verschillende—zacht gesproken—minder faire manieren en het is om jou die ellendige details te besparen, dat Punch chantagegeld betaalt.“

Judy staarde haar stom verwonderd aan.

„Mijn arme Punch!“ zei zij ten laatste op zachten toon. „Als ik dat maar geweten had! Oh, wat moet ik doen, tante? Zeg mij dat eens; ik ben zoo ongelukkig.“

„Heb je Punch lief?“, vroeg Lady Saltwell zacht.

Een glimlach speelde om Judy's lippen, toen de herinnering aan haar kinderjaren haar weer voor den geest kwam.

„Ik—ik zou liever door Punch iederen dag geslagen worden dan gekust door wien ook.“ verklaarde zij heftig.

„H'm. Dat is duidelijk genoeg. Wel, kind, omdat je jezelf in deze moeilijkheid gebracht hebt, moet je je er maar weer zien uit te redden ook. Een man zal voor zulk een bruidsgift als jij meebrengt, veel slikken en voor een hertog is Altringham beslist arm.“ Na deze verstandige opmerkingen ging Lady Saltwell heen en gaf Judy den tijd er over na te denken.

Dit had blijkbaar tengevolge, dat Judy den volgenden morgen haar zaakwaarnemer ging opzoeken en een lange en zeer ernstige conferentie met hem hield. Het resultaat daarvan was, dat er al spoedig geruchten begonnen te loopen, dat de rijke Miss Adair zwaar in rubber gespeculeerd had. Sommige vriendelijke menschen beweerden reeds, dat zij geruïneerd was en vertelden dit met een bijzonder genoeg aan Altringham.

De hertog zat in een leelijk parket. Hij wenschte als eerlijk man te handelen, maar met Judy te trouwen zooals zij nu was met nauwelijks een stuiver er bij, was meer dan hij verdragen kon.

Zijn sombere gedachten werden onderbroken door de binnenkomst van de hertogin. Haar dierbare Cecil kon die zaak beter aan haar overlaten.

Vastbesloten hem uit dat wespennest te bevrijden, besloot zij moedig, de zaak ronduit met Judy te gaan bepraten en bevond, dat haar de geheele aangelegenheid buitengewoon gemakkelijk werd gemaakt.

Judy luisterde naar de excuses en omhaal van woorden met een ondeugende flikkering in de oogen en een cynischen glimlach op de lippen, terwijl zij haar hoofdje op bevallige wijze liet hangen, en vroeg, toen de oudere vrouw haar haperende uitleggingen beëindigde:

„Heeft Cecil u naar mij toegezonden, hertogin?“

Tot haar groot ongenoegen voelde de hertogin, dat zij een hevige kleur kreeg.

„Natuurlijk niet.“ antwoordde zij verontwaardigd, zich in haar volle lengte oprichtend. „Die arme Cecil is er erg van in de war, en daarom dachten wij... ik...“

„Dacht u, dat u beter in staat zoudt zijn om mogelijke tranen en smeekingen te weerstaan?“ viel Judy haar droog in de rede. „Ik begrijp het. Alleen moet ik zeggen, dat ik meer respect voor hem gehad zou hebben, als hij mij dit zelf ronduit verteld had en zich niet achter zijn moeder's rokken had verscholen. Maar...“

Zij zweeg en zuchtte zwaar. Toen deed zij haar engagementsring af en gaf dien zonder een woord te spreken aan de hertogin, die er zich onaangenaam van bewust werd, dat zij in deze niet de fraaiste rol speelde en zoo haastig mogelijk vertrok.

Het meisje wachtte tot zij veilig buiten de deur was en rukte toen met een wild gebaar den sluier van haar gezicht.

„Vrij!“ riep zij triomphantelijk en rende toen naar de deur, om daar in botsing te komen met Lady Saltwell, die juist binnentrad. Haar verbaasde chaperon met een wild gebaar omhelzend, herhaalde zij dat woord aan haar oor en vloog toen de trap op.

Lady Saltwell veegde haar gezicht af, dat na de juist ontvangen omhelzing een weinig vochtig en kleverig voelde.

„Ik geloof,“ mompelde zij, naar de telefoon gaande, „dat ik haar wel een opwekkend middel kan geven.“

Voor de tweede maal in die maand werd Punch in volle vaart voor Judy's deur gebracht. Uit den vollen zonneschijn in den halfduisteren salon komend, duurde het eenige oogenblikken voor hij zag, dat hij niet alleen was. Judy zat in een stoel gedoken en het gezicht van haar, die voor hem alles beteekende, terneergeslagen en vernederd, verbrak de barrière, die hij om zijn liefde had opgetrokken. In twee stappen was hij de kamer door en lag naast haar op de knieën.

„Judy... Judy... mijn kleine meisje, huil maar niet zoo,“ zei hij heesch. „Ik kan niet verdragen, dat jij moet lijden. God weet, dat ik mijn leven zou willen geven, om jou verdriet te besparen.“

Er was een oogenblik stilte en Judy's snikken werd minder. Even later hief zij het hoofd op en fluisterde beverig: „En waarom doe je het dan niet, Punch?“

„Waarom doe ik wat niet?“ vroeg Punch verwonderd.

„Je leven aan mij geven,“ zei een zachte, beschaamde stem. „Oh, Punch! Wat ben je dom! Begrijp je het niet?“

Toen haar bedoeling eindelijk tot hem doordrong, was het of een groote beer haar omkneld hield.

„Judy!“ hijgde hij. „Is het waar? Heb

je mij lief? Ik kan het niet gelooven.“

„Jou lieve, oude dwaas! Natuurlijk is het waar. Jij was het altijd, Punch. Jij was die ééne andere. Ik deed mijn best, om het je te laten begrijpen, maar het lukte niet. Maar waarom heb je mij niet eerder gevraagd? Ik ben nu alles kwijt, wat mij aantrekkelijk maakte: schoonheid, geld, alles is weg.“

„Daarvoor dank ik den Hemel.“ zei Punch vurig. „Wat het verliezen van je geld betreft, bedoel ik, want hoe kon anders een groote, leelijke, arme kerel als ik, het gewaagd hebben, je van zijn liefde te spreken? Jou wil ik hebben, Judy, niet alleen je schoonheid. Doe je sluier af, lieveling en laat mij de tranen weggussen.“

Een weinig bevend trok Judy zich uit zijn armen terug en verzocht hem de gordijnen op te halen.

Hij gehoorzaamde vol verbazing en keerde zich toen weer naar de plaats waar het meisje met haar gezicht in de handen verborgen stond. Met zachten dwang trok hij haar handen weg en hief het hangende hoofdje op.

„Judy!“, riep hij en deed een stap terug, terwijl hij haar met ongeloovige oogen aanstaarde.

Want de Judy, die hij zag, was dezelfde, die hij steeds voor oogen had gehad, en niet de leelijke misvorming, waaraan hij zich in den laatsten tijd gewend had. Judy met haar mooi gelaat onbeschadigd, behalve het litteken van een pas geheelde lichte snede op haar wang en de verdwijnende schroeiplek van een lichte brandwond.

„Heb ik jullie niet allemaal prachtig beet gehad?“ vroeg zij met schitterende oogen. „Het was heel gemakkelijk. Ik overdreef alleen een beetje met daarvoor geschikte verf en ik heb nooit iemand van al te dicht bij naar mij laten kijken.“

„En het verloren fortuin is zeker van denzelfden aard?“, vroeg Punch heesch, terwijl hij een gevoel had, of hij stikken zou.

„Oh, ik heb heel wat verloren,“ zei zij luchtig, „maar niets om je bezorgd over te maken. Je... je vindt het toch niet erg?“

Nog antwoordde hij niet en daarom raapte zij al haar moed bijeen en sloeg haar armen om zijn hals en keek hem met haar schitterende oogen verlangend aan.

„Zie je, lieveling, ik weet, wat je al dien tijd gedaan hebt, om mij te sparen,“ zei zij zacht, „maar dat is nu uit en als je dat wilt, zullen wij van jouw inkomen leven en mijn geld gebruiken om anderen gelukkig te maken. Wil je me nog niet kussen, Punch?“

Wie zou haar kunnen weerstaan? Punch

zeker niet en lachend bukte hij zich en sloot haar in zijn armen.

IN DE TOP-UREN
in de Rue Royale,
Parijs.